

Arrest

nr. 62 839 van 8 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 29 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 4 juni 2008 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend.

Op 11 juni 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 4 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van

Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 oktober 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt hem op 2 maart 2011 ter kennis gebracht. Dezelfde dag wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motivering van de eerste bestreden beslissing, de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 18 augustus 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken aangezien de periode van 5 jaar namelijk in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009 wordt berekend. Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd en legt een attest van werkbereidheid van de VDAB en diverse getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Verder beroep betrokkene zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Om deze aanvraag te staven legt hij Belgische identiteitskaarten van zijn familie voor. Echter, betrokkene toont niet aan dat hij ten laste is van zijn familieleden noch dat hij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging nodig heeft van zijn familieleden. Bovendien geeft betrokkene zelf toe dat hij niet bij hen inwoont aangezien hij in zijn aanvraag het volgende vermeld: “Ik ga dagelijks op bezoek bij mijn broer en schoonzus en de kinderen.” Bijkomstig dient er nog opgemerkt te worden dat in de getuigenverklaring van zijn familie duidelijk vermeld staat dat deze woonachtig zijn te (...) wat duidelijk een andere woonplaats is als deze van betrokkene. Om deze redenen kan er geoordeeld worden dat betrokkene niet valt onder het criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Verder haalt betrokkene ook aan dat hij onder het criteria ‘andere prangende humanitaire situaties’ zou vallen doch hij legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met de politie of het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.(...)”

De motivering van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor procedures ingesteld voor 1 april 2011 geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht op 4 juni 2008. Tevens blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens is het voormeld bevel definitief, zodat het principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van dit bevel staat los van het thans bestreden bevel van 2 maart 2011.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat de verwerende partij nog steeds het voormelde bevel van 4 juni 2008 om het grondgebied van het Rijk te verlaten kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (*RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319*). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“7.1.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet Wet van 15/12/1980. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering

moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

7.1.2. Op 19 juli 2009 vaardigde de Minister van Migratie- en Asielbeleid een instructie uit met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit deze instructie konden de voorwaarden van ontvankelijkheid en gegrondheid worden afgeleid van de aanvragen tot machtiging van verblijf in te dienen op grond van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze instructie bepaalde onder meer:

2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

“Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

2.3 De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 4übis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden ‘vergemakkelijkt’ in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de Elf-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;”

De opsomming in de instructie zijn niet limitatief.

Deze instructie werd na indiening van de aanvraag vernietigd door een arrest van 11/12/2009. Niettemin kondigde de Dienst Vreemdelingenzaken aan de in de richtlijn vermelde criteria loyaal te zullen blijven hanteren bij de beoordeling van aanvragen ingediend op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet. De eigen richtlijnen kunnen als maatstaf worden genomen, zoniet zou dit een schending betekenen van het gelijkheidsbeginsel. Dit zou overigens ook manifest in strijd zijn met het vertrouwensbeginsel. Hoe dan ook in de motivering van de bestreden beslissing legt de Dienst Vreemdelingenzaken uit dat zij zich steunt en sterkt op voormelde instructies om haar beslissing te nemen. De Dienst Vreemdelingenbetwistingen kan dan ook niet ernstig betwisten deze criteria verder in aanmerking te nemen bij hun beoordeling. Hoewel de instructies werden vernietigd, blijft de Dienst Vreemdelingenzaken deze toepassen en heeft ze deze foutief toegepast bij het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij wel degelijk onder de toepassingsvoorwaarden valt van de instructies onder het punt 2.: prangende humanitaire situatie. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de feiten foutief beoordeeld, dan wel een manifest onjuist oordeel getrokken uit de situatie van verzoeker en de elementen die hij heeft aangebracht. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken nog bijkomende informatie wenste, diende zij bijkomende onderzoekshandelingen te stellen en/of bijkomende informatie vragen aan verzoeker. Dit besluit noopt des te meer, nu zij zeer goed wist dat de uitslag van zijn aanvraag zeer grote gevolgen zou hebben op de situatie van verzoeker en zij een vrij ruime beoordelingsmarge hebben. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken schendde het artikel 9bis Vw. door een beslissing te nemen van ongegrondverklaring van het verzoek 9bis vreemdelingenwet.

7.1.3. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten elementen niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Dat de materiële motiveringsplicht hierbij werd geschonden door de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij afbreuk wordt gedaan aan het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Immers verzoeker baseerde zich op het criterium 2.3 van de instructie van 19.07.2009. Verzoeker legde o.m. de Belgische identiteitskaarten voor van zijn familie. De Dienst Vreemdelingenzaken beweert ten onrechte dat de verzoeker niet aantoont dat hij ten laste is van zijn familieleden. De Dienst Vreemdelingenzaken wijst ook ten onrechte op het feit dat hij niet inwoont bij zijn familie om haar beslissing te verantwoorden. Het gegeven dat de familieleden van verzoeker op een ander adres wonen dan verzoeker zelf, kunnen de bestreden beslissing niet voldoende verantwoorden. Verzoeker is immers volledig ten laste van zijn broer, aangezien verzoeker zelf ontbeerd is van elke

mogelijkheid om zelf een inkomen te vergaren. De broer van verzoeker betaalt verzoekers huur en kosten van levensonderhoud. Verzoeker was ook in zijn land van herkomst ten laste van zijn broer. In ieder geval moet worden vastgesteld dat de criteria onder punt 2.3 niet limitatief werden opgenomen. Er is objectief gezien geen enkele reden om verzoekers regularisatie te weigeren om de enkele reden dat hij niet inwoont bij zijn broer, schoonzus en hun kinderen. Verzoeker was, is en blijft ten laste van zijn familie in België die financieel voor hem zorgt. Verzoeker verwijst naar haar stuk 12 bij het ingediende regularisatieverzoek. Hierin verduidelijkt verzoeker niet enkel de redenen waarom hij geregulariseerd wenst te worden, maar legt hij ook de nadruk op het feit dat zijn broer hem onderhoudt:

“Terugkeer was niet mogelijk, dus ben ik gaan zoeken

hoe ik mij beetje bij beetje kon integreren. Dat was echter niet eenvoudig. Ik ben Nederlandse lessen gaan volgen en ik wilde ook een inburgeringscursus gaan volgen net zoals mijn broer gedaan had. Dat bleek echter niet mogelijk zonder papieren... Ik ging werk zoeken maar dat lukte ook niet. Gelukkig had ik mijn broer om op terug te vallen, anders kon ik simpelweg niet overleven. Ik geniet geen enkele tegemoetkoming. Zelfs VDAB kan mij niet verder helpen, een opleiding volgen kan ik ook niet. Advocaten beloofden mij te helpen maar als je geen geld hebt, gebeurt er niets. Toch wil ik heel graag hier blijven omdat de werk — en levensomstandigheden in mijn thuisland nog veel ongunstiger zijn. Ik woon hier nu ruim vier jaar en ik voel me hier thuis in de Belgische samenleving. Ik ga dagelijks op bezoek bij mijn broer en schoonzus en de kinderen. Nog nooit ben ik in aanraking gekomen met de politie of liet gerecht, ik respecteer de wet en de mensen hier. Maar... Ik wil niet langer ten laste blijven van mijn broer, ik wil zelf kunnen werken, mezelf kunnen onderhouden... Gerust over straat kunnen lopen...” (eigen accentuering)

Verzoeker toont ook aan dat hij valt onder het criterium ‘andere prangende humanitaire situaties’. Verzoeker heeft wel degelijk de bewijzen overgemaakt dat hij valt onder voormelde categorie. Verzoeker verduidelijkt de motivatie van zijn regularisatieverzoek als volgt

“Het begon allemaal 7 jaar geleden... In juni 2002, kwam ik met mijn muziekgroep D. R. voor het eerst naar België en Nederland om op te treden, Mijn broer, zat ook in deze muziekgroep. Het Folklorefestival van Schoten stond als eerste op ons programma en precies daar en op dat moment heb ik op een duurzame wijze, banden gesmeed met België. Mijn broer Ch.F. (...), waarmee ik tot in 2003 heb samengewoond, leerde tijdens dat festival zijn huidige vrouw kennen en ook voor mezelf ontstonden er heel wat mooie contacten en vriendschappen. Op 16 augustus 2002 keerde ik samen met mijn broer terug naar Senegal. (Zie visa) In juni 2003 is mijn broer definitief in België komen wonen, hij is in september 2003 getrouwd. Ik bleef contact houden met enkele mensen in België, hetzij dan via telefoon en e-mail. In 2004 kwam ik terug naar België om op te treden, op hetzelfde Folklorefestival van Schoten. D. R. was op liet laatste nippertje gevraagd om een ander gastland, dat niet visaproblemen te kampen had, te vervangen. Een tweede tournee in België en Nederland volgde. Het was voor mij heel speciaal. Ik kon niet alleen genieten van de optredens, de contacten en vriendschappen maar het was voor mij ook tegelijkertijd een familiebezoek. Bovendien kreeg mijn broer toen zijn eerste zoontje, hij was toen juist 1 week oud en ik heb toen liet doopheest kunnen meemaken. Na de tournee keerde ik met de groep weer naar Senegal op 25 juli 2004. (Zie visa) Een jaar later, op 18 augustus 2005, kwam onze groep nog een keer naar België voor een reeks kleinere optredens, o.a. op de speelpleinen Horst te Schoten. Ik leerde tijdens dit verblijf een vrouw kennen, ik werd verliefd... Op 15 september 2005 ben ik niet teruggekeerd, ik dacht dat ik een toekomst had met haar, maar het is anders verlopen...”

Verzoeker heeft de nodige bewijzen overgemaakt die zijn wil tot integratie bewijzen. Verzoeker spreekt goed Nederlands en is bereid om te werken. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

7.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de motivering van de beslissing volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet al te ernstig heeft genomen en geen rekening heeft gehouden met de dienstige stukken die werden overgemaakt. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing ook het artikel 9bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schromelijk schendt. In toepassing van het bovenstaande is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

4.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist, dat verzoeker in zijn aanvraag onder meer beroep heeft gedaan op de inmiddels vernietigde instructies van 19 juli 2009, meer bepaald op de criteria 2.3 “*familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging*” en “*andere prangende humanitaire situaties*”.

Verweerder heeft verzoekers argumenten getoetst aan de criteria 2.8.A en 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en is nagegaan of er sprake is van een ‘andere prangende humanitaire situatie’.

Partijen zijn het er over eens dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad wijst er op dat anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag de wetgever hier geen wettelijke criteria heeft vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent verweerder noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij in zijn aanvraag beroep heeft gedaan op de criteria van de instructie. Gelet op het vertrouwensbeginsel kon verweerder verzoekers aanvraag aan de criteria van de instructie toetsen. Dit wordt ook niet betwist door verzoeker.

Verzoeker betoogt evenwel dat verweerder onterecht concludeerde dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals beschreven in criterium 2.3 van de vernietigde instructie. Verzoeker meent dat verweerder ten onrechte concludeerde dat hij niet ten laste is van zijn familieleden. Hij stelt dat het feit dat zijn familieleden op een ander adres wonen niet volstaat om de bestreden beslissing afdoende te motiveren. Verzoeker is immers volledig ten laste van zijn broer, nu hij zelf geen inkomen kan vergaren, en zijn broer instaat voor zijn huur en zijn kosten van levensonderhoud. Ook in zijn land van herkomst was hij reeds ten laste van zijn broer. Verzoeker wijst op stuk twaalf dat hij bij zijn aanvraag voegde en waarin hij niet enkel uiteenzette waarom hij een regularisatie wenst maar tevens heeft benadrukt dat zijn broer hem onderhoudt.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Criterium 2.3 van de vernietigde instructie luidde als volgt:

“De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden ‘vergemakkelijkt’ in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonenden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;.”

Er worden aldus drie situaties omschreven waarbij aan een familielid die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt alsnog een verblijf kan worden toegekend. Met name indien het familielid in het land van herkomst ten laste was van de EU-burger en/of indien het familielid inwoonde bij de EU-burger en/of indien het familielid om gezondheidsredenen persoonlijke verzorging nodig heeft van de EU-burger.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag uiteenzette hoe hij zeven jaar geleden met zijn muziekgroep naar België is gekomen, hoe zijn broer in 2003 definitief in België kwam wonen en hij zelf België verschillende keren bezocht met zijn muziekgroep tot hij in 2005 besliste om niet terug te keren. Verzoeker zette uiteen hoe hij poogde zich te integreren, dat hij zonder papieren moeilijk werk vond en om deze reden op zijn broer kon terugvallen om te overleven. Verzoeker verklaarde dat hij in België wilde blijven omdat de werk – en levensomstandigheden in zijn thuisland veel ongunstiger zijn en hij zich na vier jaar thuis voelt in de Belgische samenleving. Hij stelde in zijn aanvraag zijn broer en schoonzus en de kinderen dagelijks te bezoeken en niet langer ten laste te willen zijn van zijn broer. Hij voegde bij zijn aanvraag zijn paspoort en reisvisa, bewijzen van zijn Nederlandse lessen, een huurcontract, de stukken van zijn voorgaande aanvragen om machtiging tot verblijf, drie getuigenverklaringen, en een attest van werkbereidheid van de VDAB.

Verweerder motiveerde dienaangaande het volgende:

“Verder beroep betrokkene zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Om deze aanvraag te staven legt hij Belgische identiteitskaarten van zijn familie voor. Echter, betrokkene toont niet aan dat hij ten laste is van zijn familieleden noch dat hij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging nodig heeft van zijn familieleden. Bovendien geeft betrokkene zelf toe dat hij niet bij hen inwoont aangezien hij in zijn aanvraag het volgend vermeld: “Ik ga dagelijks op bezoek bij mijn broer en schoonzus en de kinderen.” Bijkomstig dient er nog opgemerkt te worden dat in de getuigenverklaring van zijn familie duidelijk vermeld staat dat deze woonachtig zijn te (...) wat duidelijk een andere woonplaats is als deze van betrokkene. Om deze redenen kan er geoordeeld worden dat betrokkene niet valt onder het criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij de mening lijkt te zijn toegedaan dat verweerder zich bij de beoordeling beperkt tot het motief dat verzoeker op een ander adres woont dan zijn familie. Verweerder stelt vooreerst vast dat hij niet aantoonde ten laste te zijn van zijn familie, noch dat hij wegens ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging nodig heeft van zijn familieleden. Ten derde is verweerder nagegaan of verzoeker bij zijn familieleden inwoont. Verweerder heeft zich dus niet beperkt tot de conclusie dat verzoeker niet bij zijn familieleden inwoont.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat hij wel degelijk aantoonde ten laste te zijn van zijn broer en dat hij al ten laste was van zijn broer in zijn land van herkomst. Uit de gegevens van

het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad in zijn begeleidend schrijven aangaf dat zijn broer hem onderhoudt nu hij geen inkomen heeft. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk van verweerder te motiveren dat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van zijn broer nu hij zich beperkte tot deze blote bewering. Verzoeker bracht geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat zijn broer voor hem instaat of instond in zijn land van herkomst. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn broer instaat voor zijn huur en kosten van levensonderhoud. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoeker hiervan een begin van bewijs voorlegt. Verzoeker weerlegt aldus niet het motief dat hij niet heeft aangetoond te laste te zijn van zijn broer. Ook thans beperkt verzoeker zijn grief tot loutere beweringen. Het motief dat hij niet heeft aangetoond wegens ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging nodig te hebben en het motief dat hij niet inwoont bij zijn broer, worden door verzoeker niet betwist.

Daarnaast betoogt verzoeker dat verweerder ten onrechte concludeerde dat hij geen bewijzen heeft overgemaakt in verband met het criterium *“andere prangende humanitaire situatie”*. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk de bewijzen heeft overgemaakt. Hij wijst hiervoor op zijn begeleidend schrijven bij zijn aanvraag, meer bepaald het deel waar hij uiteenzette hoe hij zeven jaar geleden met zijn muziekgroep naar België is gekomen, hoe zijn broer in 2003 definitief in België kwam wonen en hij met zijn groep België nog verschillende keren bezocht tot hij in 2005 besliste om niet terug te keren. Hij had een vrouw leren kennen in België waarop hij verliefd was geworden en met wie hij dacht een toekomst te hebben, maar het verliep anders.

Verweerder motiveerde dienaangaande het volgende:

“Verder haalt betrokkene ook aan dat hij onder het criteria ‘andere prangende humanitaire situaties’ zou vallen doch hij legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.”

De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder te concluderen dat verzoeker geen bewijzen bijbrengt met betrekking tot het criterium *‘andere prangende humanitaire situatie’*. Zijn familiebanden werden reeds onderzocht zoals hierboven werd uiteengezet. Tevens heeft verweerder de door verzoeker aangehaalde integratie, de gevolgde lessen Nederlands en het attest van werkbereidheid, onderzocht in het raam van de vernietigde instructie. Verweerder motiveerde dienaangaande het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 18 augustus 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken aangezien de periode van 5 jaar namelijk in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009 wordt berekend. Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd en legt een attest van werkbereidheid van de VDAB en diverse getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Het is niet kennelijk onredelijk dat verzoekers verhaal over de wijze hoe hij in België is verzeild geraakt niet als een prangende humanitaire situatie wordt beoordeeld. Het is de Raad niet duidelijk welk ander element verzoeker nog onder het criterium *‘andere prangende humanitaire situatie’* zou hebben opgegeven dat niet werd onderzocht door verweerder. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat de motieven het *dictum* niet kunnen verantwoorden en dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verweerder heeft voor elk van de door verzoeker aangehaalde argumenten gemotiveerd waarom hij deze onvoldoende acht om een machtiging tot verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met deze motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt tevens dat verweerder eventueel bijkomende *“onderzoekshandelingen”* diende te stellen of bijkomende informatie diende te vragen aan verzoeker en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd

geschonden nu de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de dienstige stukken die werden overgemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad wijst er evenwel op dat het verzoeker is die een aanvraag indient en die de nodige bewijzen dient bij te brengen van zijn beweringen en die zijn prangende humanitaire situatie dient aan te tonen. Verzoeker zet uiteen met welke door hem bijgebrachte documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker bij zijn aanvraag alle bewijzen heeft kunnen naar voren brengen die nuttig waren voor zijn zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, is uit bovenstaande bespreking gebleken dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kent en dat deze motieven op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet uitgebreid gemotiveerd dat verzoekers aanvraag ongegrond is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN